

[Carlsen-Skiødt.]

sion arbejdede i flere Aar, men de Oplysninger, som da fremkom, var af en saadan Art, at den daværende Indenrigsminister Kragh ikke ansaa dem for at være tilstrækkeligt Grundlag for at foretage en Tvangsindlemmelse af Landsognet mod Odense Byraads Ønske og trods dets Protest, og Sagen var dermed ude af Verden for den Gang.

Efter Regeringsskiftet i Foraaret blev Sagen rejst paa ny, og den er fra Ministeriets Side fremmet med en Hurtighed, som ikke er helt almindelig i dansk Administration, hvor man plejer at gøre det fornuftige at overveje Tingene vel, inden der handles; dog vil jeg sige, at hvis denne Fart ikke medfører, at Hastværk bliver til Lastværk, skal jeg ikke bebrejde den højtærede Indenrigsminister Farten, tværtimod. Jeg ved ikke, om det er denne forcerede Fremgangsmaade, der har bevirket, at den højtærede Indenrigsminister, da han var i Odense, kun fik Tid til at forhandle med Sankt Hans Landsogns Kommunalbestyrelse og ikke med de andre to i Sagen interesserede Parter, nemlig Odense Amsraad og Odense Byraad. Det kunde dog maaske have haft sin Betydning for Ministerens Overvejelser i Sagen paa et tidligt Tidspunkt at høre, hvad Amsraadet og Byraadet havde at sige, inden der blev handlet. Men der har altsaa ikke været Tid dertil, eller ogsaa har Ministeren ikke fundet dette nødvendigt. Nu vil den højtærede Indenrigsminister maaske sige, at Sankt Hans Landsogn gennem sin Afstemning har vist, at de ønsker at komme ind under Odense Kommune, idet der er afgivet over 75 pCt. Stemmer for Indlemmelsen. Det forekommer mig imidlertid, at dette ikke kan være tilstrækkeligt for en Minister til at foretage en Tvangsindlemmelse som den, der her er Tale om. Der bør dog vist foreligge meget vægtige saglige Grunde, hvis ikke Retfærdighedsprincippet skal blive krænket. Der foreligger mig bekendt ingen saadanne vægtige saglige Grunde. Naar det i Odense Byraad forleden Dag blev anført, at Indlemmelsen vilde være berettiget, under Hensyn til at Beboerne af Sankt Hans Landsogn købte en Mængde Varer i Odense By, saa mener jeg ikke, at dette Forhold kan faa nogen afgørende Betydning, da Odense i saa Fald maatte indlemme hele Fyn, for fra alle Egne kommer de og handler i Odense, saa ofte de ser deres Fordel derved, og vil sikkert blive ved dermed. Naar Beboerne i Sankt Hans Landsogn ønsker Indlemmelse, maa det antages, indtil andet foreligger oplyst, at det er af økonomiske

Grunde, og da vil jeg gerne spørge baade den højtærede Minister og dette høje Ting: Kan en Indlemmelse paa dette Grundlag anses for rigtig og retfærdig. Hvis nemlig Sankt Hans Landsogn har økonomisk Fordel af at blive indlemmet — var det modsatte Tilfældet, meldte de sig vel ikke —, vil det jo betyde, at Odenses Skatteborgere, hvis Interesser jeg ogsaa har at varetage, maa betale den Gevinst, som den anden Kommunes Beboere indkasserer; anderledes kan man vist ikke se paa den Ting, og det er da ogsaa den Opfattelse, Odense Byraad har haft. Hvis der var Nødstilstand i Landsognet, maatte dette tages med ind under Overvejelserne, men det er ikke Tilfældet. Thi medens Skatteprocenten i Odense i de senere Aar har ligget omkring 5 pCt., ligger den i Sankt Hans Landsogn omkring 6 pCt., og Gennemsnitsindtægten i Landsognet ligger adskillige Hundrede Kroner højere end i flere danske Købstæder. Med Hensyn til de andre Spørgsmaal, der har været fremme under Forhandlingerne, nemlig Vand til Sankt Hans Landsogn og Skole-spørgsmaalet, har Odense Kommune jo tilbudt at ville træde hjælpende til. Løsningen af disse Spørgsmaal kan vel heller være saa paatrængende, da Sankt Hans Landsogns Kommunalbestyrelse har sagt nej til Odense Byraads Tilbud. Altsaa heller ikke Tilstedeværelsen af en Nødstilstand kan bruges som Begrundelse for en Tvangsindlemmelse, og det bør den for øvrigt heller aldrig. Hvis nemlig en Kommune administreres økonomisk sundt og forsvarligt og sparsommeligt — hvilket Skudsmaal jeg nok tror man maa give Odense Kommune —, skal den selvfølgelig ikke være udsat for, at der paatvinges den en mindre godt økonomisk styret Kommune, thi derved vilde man jo ødelægge Sparsommeligheden. Dette sidste være sagt i al Almindelighed og som gældende alle eventuelle Indlemmelser.

Nu har Odense Byraad protesteret mod Indlemmelsen med 14 Stemmer mod 9, og Protesten er tilgaaet Ministeren. Hvis Ministeren ikke vil tage denne Protest til Følge, kræver Byraadet i Henhold til Lov af 4. April 1928 Storindlemmelse, saaledes at der foretages hel eller delvis Indlemmelse af i alt 9 Nabokommuner, bl. a. for at sikre Byen, der ved Indlemmelsen vil faa forøgede Udgifter, mod Skattely i den nærmeste Omegn. § 1 i den nævnte Lov lyder saaledes:

„Byraadet i den Købstad, hvori et Distrikt eller en Kommune paatænkes indlemmet, uden at Byraadet har andraget derom, kan fremsætte Begæring